

Trettende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 739, 304, 671, 62, 260

Kom, Herre Jesus. Amen.

Mika, 6, 6-8, 1 Tim 1, 12-17 og Matt 20, 20-28

Forleden hørte jeg et program, hvor fænomenet *negativ social kontrol* blandt unge muslimer blev behandlet, og et af de interessante aspekter handlede om de unges angst for at komme i helvede, hvis pinsler i koranen udpensles på alle tænkelige måder. Når de unge muslimer har travlt med at holde hinanden på dydens smalle sti, handler det således ikke altid om at have magt over andre, det kan også dreje sig om, at man ikke ønsker, at ens kammerater skal havne i helvede, men i stedet have en plads i det skønne paradys. Det tror jeg også gældende hos forældrene, hvor vi nok har det med kun at tænke i æresbegreber, som ikke sjældent fører til vold og endda drab. Jeg vil dog dvæle ved det første, som vi kan finde underligt, fordi vi selv er kommet så

langt bort fra at tænke på evigheden, men at ville det bedste for andre, sine venner og ikke mindst sine børn, er ikke fremmed for os, og det er den følelse, vi skal finde frem for at forstå, hvad der er på færde i fortællingen om Zebedæussønnerne og deres mor. For på dette tidspunkt af Jesu historie er det begyndt at stå klart for dem, der følger ham, at noget voldsomt, som er både brutalt og guddommeligt, skal ske.

Umiddelbart inden dette optrin med den påtrængende fru Zebedæus har Jesus nemlig forudsagt sin lidelse, død og genopstandelse, og således er der forjættet et kongerige, der skal vise sig med magt og kraft. Om det er jordisk eller himmelsk er nok lidt usikkert for tilhørerne, men dette er altså historien om en mor, som virkelig tror på, at Jesus er noget særligt, er en konge, og derfor vil hun så gerne se sine sønner sammen med ham. På de fineste pladser, vel at mærke. Nu ved Jesus, at han skal igennem et helvede for at nå målet, et helvede han IKKE har tænkt sig at forsøge at undgå, og det er derfor

han siger til de unge mænd og deres mor, at de ikke gør sig begreb om, hvad de egentlig efterspørger. Det mener de dog selv, at de gør, de kan godt tage deres kors op og tømme lidelsens bitre kalk, men det ligger også underforstået i deres svar, at de mener at kunne det, fordi de kan se en strålende fremtid for sig, hvad enten det er et paradys i himlen eller på jorden, de forestiller sig. Jesus giver dem et nedslående svar: At de nok skal komme til at lide, men hvem, der skal sidde ved hans side, bestemmer hans far. Og mod ham kan man intet stille op, man må tage livet og døden, som de skænkes af ham. Så burde det være sat på plads, men trangen til at udøve social kontrol er blevet vakt; brødrene og deres emsige mor har skabt uro og vrede blandt de øvrige disciple, og det er nok fordi, de også gerne vil være noget særligt, når Jesus har gjort det, **han** skulle. De andre har bare lært at forstille sig, men nu kan de altså ikke holde deres forargelse tilbage og afslører dermed, at magtkampen er i gang, og at de ikke bedre end familien Zebedæus.

Her ser vi så det smukke i Jesu mildhed; han ved, hvad der skal ske ham, han ser det grimme blandt sine disciple, nemlig egoismen og magtbrynden, og så viser han hen til, hvordan jordiske magthavere opfører sig: De misbruger deres magt og undertrykker andre, men sådan skal det ikke være blandt disciplene, hvor den, der vil være den største, skal være de andres tjener. For Jesus, som er den største, er selv kommet for at tjene, og han er vort eksempel. Dermed afstikker Jesus nogle regler for, hvordan vi skal leve vort liv med hinanden. Han lover os ikke et lidelses- eller problemfrit liv, tværtimod, men det er til gengæld et liv levet i kærlighed, fordi Jesus tjente os i kærlighed ved at give sig selv fuldt og helt. Det er altså vort store forbillede, og det interessante er, at netop den måde at tænke på er begyndt at komme ind i moderne ledelsesstrategi.

I den forgangne uge kunne man således høre om en leder i en kommunikationsvirksomhed, der havde indset, at han kom til kort i sin måde at lede særligt de unge

medarbejdere på. Han havde dyrket den ledelsesstil i det store hele at lade dem passe sig selv og dog lade dem vide, at han altid var tilgængelig. Det var bare ikke nok, for unge mennesker har i dag en forventning om, at de gennem deres arbejde skal udvikle sig både personligt og fagligt, og derfor skal deres leder være til stede i deres liv på en helt anden måde end tidligere. Han skal kunne tale med dem om deres privatliv, også det intime, yde dem passende og opmuntrende opmærksomhed forud, under og efter en opgave og meget andet. Det ville for denne leder – sagt med et glimt i øjet - kræve, at han ydede sine ansatte mere opmærksomhed end den, han gav sin kone, så han kastede altså håndklædet i ringen og ansatte to andre til at stå for HR-arbejdet, som straks var gået i gang med at tage kærligt hånd om medarbejderne. Cheferne begyndte m.a.o. at tjene undersåtterne for nu at sætte sagen på spidsen, og dermed er evangeliet til i dag nærmest opfyldt ude på de danske arbejdspladser.

Nu er der ikke noget i vejen med gerne at ville noget med sit arbejde, og jeg kan også godt forstå, at man gerne vil gå glad til dagens dont, det vil de fleste af os, men djævelen ligger altid i detaljen, og det er jo således, at et arbejdsforhold **ikke** er et kærlighedsforhold. Jeg tror heller ikke, at det er sundt, hvis det bliver det. I langt de fleste af livets forhold må vi acceptere, at det er et grundlæggende vilkår, at vi modtager en løn for at udføre et stykke arbejde uden, at der kommer andet ud af det, end at man tjener til sit eget og måske familiens ophold. Når vi gør noget frivilligt, må vi også mange gange leve med, at lønnen er, at man er med til at få ting til at fungere. Vi må leve med, at vi er det, Jesus et andet sted kalder *unyttige tjenere*. For det, at chefen ikke blander sig, kunne også være udtryk for, at han stoler på os og er tilfreds med vort arbejde, og det burde vel være alt rigeligt. Det er det så ikke, og det kunne være fordi vi glemmer, at vi vil udleve lykke her i livet, og i modsætning til muslimerne tror vi ikke rigtig på evigheden. Derfor tænker vi ikke over, at vi i

modsatning til dem har en virkelig kærlig Gud, der ser, hvad vi laver, og at han glæder sig over trofaste tjenere, fordi de gør hans vilje, udbreder kærligheden i verden uden dikkedarer. Jeg kender og har kendt mange af den slags mennesker, og de gør verden til et bedre sted at leve i.

Den omtalte leder mente selv at være kommet til den indsigt, at der ikke var noget i vejen med hans medarbejdere, og at det var ham, der bare ikke magtede opgaven. Det kan godt være, men jeg kunne ikke selv lad være med at tænke, at der i høj grad er kommet et ønske blandt mennesker om at blive betjent i stedet for tjent. Men nogle gange er man bedst tjent med at være overladt til sig selv, at få at vide, at man ikke omdrejningspunktet i verden. Det kan der være meget stor frihed i, og det tror jeg, vi har det med at glemme. Vi vil levere det sublime hele tiden og forventer det samme af andre inkl. en skulder at græde ud ved, men sådan er verden ikke skruet sammen. Nogle gange kan

det middelmådige være alt rigeligt til at løse en opgave, nogle gange kan det være for meget for en chef at skulle høre om kærestesorger, enten fordi det overskrider hans blufærdighed, eller hvis han selv har problemer på hjemmefronten. Det bliver han ikke nødvendigvis en dårlig chef af. Ingen andre end Jesus er Jesus, og det er sådan, det skal være. For det giver os plads til at være dem, vi er, på godt og ondt. Vi kan være sammen uden at være angste, fordi vi har en god Gud. Og dog skal vi altid vide, at netop fordi han et god og tjener os, er vi sat i verden for at tjene vor næste til hver en tid og bære over med hinanden. Selv da Jesus vidste, at nu var hans dage talte, havde han blik for andre mennesker, han så dem, der havde brug for ham, han hjalp dem, der bad ham om det. For langt de fleste blev det, at Gud viste sig i kød og blod for dem, så dem og bønhørte dem, et vendepunkt i deres liv. Og de, der gik ud i verden for at sprede budskabet om barmhjertigheden, der kom til jorden, fik andre til at komme til tro. Således skal Gud også være et vendepunkt i vort liv; det er i troen på ham,

at vi kan tømme livets kalk, det er i troen på ham, at vi -
i stedet for at tænke på os selv - kan stå til tjeneste,
kærligt, ødselt og betingelsesløst, ganske som han
gjorde det, og som han fortsat gør, indtil vi atter skal se
ham.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.